

HOOFDSTUK 1

Daan wist dat dit weer zo'n dag zou worden toen hij wakker werd en merkte dat hij bijna in de klerenkast van zijn vader had geplast.

'Ho! Daniël, stop!' schreeuwde zijn vader, zittend in bed terwijl hij het licht aandeed.

'Eh? Wat?' kreunde Daan met een stem nog dik van de slaap.

'Wat doe je daar eigenlijk?'

'Plassen?' zei Daan alsof het de stomste vraag in de hele geschiedenis van stomme vragen was.

'Maar niet in mijn klerenkast!' zei Daans vader.

'Het is er een van IKEA,' zei Daans moeder nog, alsof het wel oké was om in een kast te plassen die daar niet vandaan kwam.

Daan was in de war. Hij wist nog dat hij op het punt stond de jongste wereldkampioen mountainbiken te worden toen

hij plotseling vol in de remmen moest om niet tegen een boom te botsen. Nu moest hij vol in heel andere remmen om een totaal ander soort ongeluk te voorkomen.

Wat was er aan de hand? En waarom sliepen zijn ouders eigenlijk in de badkamer?

'Wc is verhuisd,' zei Daan terwijl hij van de ene voet op de andere wipte, iets wat bij een driejarige nog wel gewoon was, maar bij een bijna dertienjarige absoluut niet.

'Wat?' vroeg Daans vader.

'Wc is verhuisd,' zei Daan, iets harder.

Maar Daans vader had gehoord wat Daan zei. Hij kon alleen niet geloven wat Daan had gezegd.

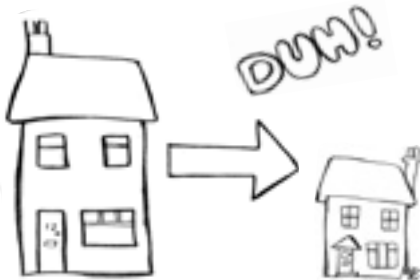
'Nee, Daniël. De wc is niet verhuisd. Wij zijn verhuisd!'

'Vergeten,' zei Daan.

Daans vader keek naar zijn oudste zoon. 'Meen je dat nou?'

'Ja,' zei Daan, alsof dit de op een na stomste vraag in de hele geschiedenis van stomme vragen was.

'Ben je vergeten dat we verhuisd zijn?'

'Ja,' zei Daan.

'Hoe kun je nou vergeten dat we verhuisd zijn?' zei Daans vader, steeds verbaasder.

'Gewoon,' zei Daan en haalde zijn schouders op. Het zou niet meer lang duren voor hij in zijn broek ging plassen.

'Maar we zijn meer dan drie maanden geleden verhuisd, Daniël!' zei Daans vader.

'Drie maanden, twee weken en vijf dagen geleden om precies te zijn,' zei Daans moeder alsof ze er niet eens over hoefde na te denken.

Daans vader zuchtte vermoeid en keek op zijn horloge. Het was twee uur 's nachts.

'Luister, Daniël. Je kunt niet zomaar in de klerenkast van iemand anders plassen. Punt uit!'

'Dat deed ik niet,' zei Daan.

'Nee, maar wel bijna!'

Daans vader had gelijk. Daan zou in de kleerkast gaan plassen maar hij had het nog net kunnen ophouden.

Ja hoor, dacht Daan. Hij kreeg weer de schuld van iets wat hij niet had gedaan.

Daan dacht even na of hij zou protesteren, maar zijn blaas leek op dat moment wel zo groot als een skippybal. Als hij niet snel ging plassen, zou die skippybal klappen. En dan had hij echt een probleem!

'Hup. Weg,' zei Daans vader.

Dat liet Daan zich geen twee keer zeggen en hij waggelde naar de deur als een zwangere pinguïn.

'O, en Daniël?'

'Ja?' zei Daan zonder te stoppen.

'De wc is aan het eind van de gang. Je kunt hem niet missen.'

Daan gaf geen antwoord. Hij wist dat als hij er niet binnen tien seconden zou zijn, de kans groot was dat hij de wc wel zou missen!